

ΠΑΡΑΛΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ «ΗΓΗΣΩΣ,

(Ξεφυλλίζοντας τὰ χαρτιά μου, ἀνακαλυψα λίγους στίχους ἀπὸ τὰ 1892, ποῦ μένουν ἀκόμ' ὀτύπωτοι Φυνερό πὼς εἶταν προωρισμένοι γιὰ τοὺς «Τάφους τοῦ Κεραμεικοῦ», τὸ ποίημα ποὺ βρίσκεται σιὰ «Μάτια τῆς ψυχῆς μου», μὰ ποὺ ὕστερα μείναν ἀπέξω, γιὰτὶ δὲν εἶχανε θέση στὴν ἀρχιτεχτονικὴ τοῦ τραγουδιοῦ μου. Καθὼς κι αὐτοὶ ἀναφέρονται στὸ θεῖο ἀνάγλυφο τῆς Ἡγησῶς, θᾶξιζε, εἶπα, νὰ ἰδοῦνε, κι ἄς εἶναι ἀργά, τὸ φῶς, κι ἄς εἶναι στίχοι τοῦ 1892)

Εἶμαι καλὴ καὶ εἶμ' ὀμορφῆ ; Σίμως' ἐδῶ, διαβάτη,
καὶ κάμε νὰ καθρεφτιστῶ, μέσα σιὰ δυό σου μάτια,
μέσα σ' αὐτὰ ὀλοφάνερη νὰ ἰδῶ τὴν ὀμορφιά μου.
Ν' ἀνατριχιάσω, νὰ σειστῶ, καὶ μιὰ στιγμὴ νὰ νοιώσω
πάλε τὴν πρώτη μου ζωὴ, τὸ πρῶτο καρδιοχτύπι.
Πόσος καιρὸς νὰ πέρασε κι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ λάμπω
μακαρισμένη, ἀσάλευτη κι ἀθάνατη ἐδῶ πέρα ;
Σὲ ποιά Ἡλύσια, ποιᾶς θεᾶς τὸ εὐλογημένὸ χέρι
μὲ πῆρε καὶ μὲ φύτεψε ; Πές μου, καλὲ διαβάτη, το
περνάει ὁ κόσμος καθὼς πρὶν, τρέχ' ἡ ζωὴ σὰν πρῶτα,
φωτίζει ὁ ἥλιος καθὼς πρὶν τὴν ἀκουσμένη Ἀθήνα
καὶ τὴ σκεπάζει πάντοτε καὶ ἡ σκέπη τῆς Παλλάδας ;
Τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα μου στέκεται ὀρθὸ σὰν πάντα ;
Εἶν' ἄσβυστη ἡ φωτιά, ὁ βωμὸς κρατιέται ἐτοιμιασμένος
καὶ τὸ λιβάνι καίγεται, τροχίστηκες, μαχαίρι,
καὶ τὸ σφαχτὸ ταράζεται καὶ τὰ ἄνθια εὐωδιάζουν,
κι ἄλλη παρθένα σὰν ἐμὲ νυφιάτικα ντυμένη
κρατάει μὲ τὸ ἄνα χέρι της τὸ πλούσιο τὸ κανίστρι
καὶ παραστέκει καθαρὴ στὴν ἱερὴ θυσιᾶ
ἐκεῖ ποὺ τᾶλλο χέρι της μὲ χάρη ἀνασηκώνει
τὸ φόρεμα ποὺ ὀλόμακρο τετράπλατο δὲν κρύβει
τοῦ ἀκριβοθώρητου κορμιοῦ τὰ ἐλεύτερα τὰ κάλλη ; . . .